

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 0 Rs 075517 15 Rsž
Brčko, 06.08.2015. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže kao predsjednika vijeća, Kovačević Maide i Nedić Srđana kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja S. M. iz S., zastupanog po punomoćniku B. I., advokatu iz T., protiv tuženog d.o.o. „H. L.“ Brčko, zastupanog po punomoćnicima S. M., advokatu iz B. i H. P., advokatu iz B. L., radi uspostave prava iz radnog odnosa, odlučujući o žalbama tuženog izjavljenim protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 Rs 075517 14 Rs od 23.04.2015. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 06.08.2015. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalbe tuženog d.o.o. „H. L.“ Brčko se odbijaju i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 Rs 075517 14 Rs od 23.04.2015. godine POTVRĐUJE.

Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 0 Rs 075517 14 Rs od 23.04.2015. godine, odlučeno je na sljedeći način:

I

„UTVRĐUJE SE da je nezakonita odluka o otkazu ugovora o radu tuženog „H. L.“ d.o.o. Brčko distrikt, Brčko, Dubrave bb., tržnica „Arizona“ od 02.12.2013. godine, kojom je tužiocu S. M., sin M. iz S. otkazan ugovor o radu, te se ista PONIŠTAVA.

II

NALAŽE SE tuženom da tuzioca vrati u radni odnos i omogući mu obavljanje radnih poslova i zadataka na radnom mjestu trgovca ili drugog radnog mjesta koje odgovara radnoj sposobnosti i stručnoj spremi tužioca u roku od 15 dana od dana donošenja presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

III

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu na ime neisplaćenih neto plata za period od 02.12.2013. godine do 02.04.2015. godine isplati ukupan iznos od 6.400,00 KM, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom i to:

- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.12.2013. do 02.01.2014. godine) počev od 06.01.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.01. do 02.02.2014. godine) počev od 06.02.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.02. do 02.03.2014. godine) počev od 06.03.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.03. do 02.04.2014. godine) počev od 06.04.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.04. do 02.05.2014. godine) počev od 06.05.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.05. do 02.06.2014. godine) počev od 06.06.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.06. do 02.07.2014. godine) počev od 06.07.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.07. do 02.08.2014. godine) počev od 06.08.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.08. do 02.09.2014. godine) počev od 06.09.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.09. do 02.10.2014. godine) počev od 06.10.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.10. do 02.11.2014. godine) počev od 06.11.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.11. do 02.12.2014. godine) počev od 06.12.2014. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.12. do 02.01.2015. godine) počev od 06.01.2015. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.01. do 02.02.2015. godine) počev od 06.02.2015. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.02. do 02.03.2015. godine) počev od 06.03.2015. godine pa do isplate,
- na iznos od 400,00 KM (plata za period od 02.03. do 02.04.2015. godine) počev od 06.04.2015. godine pa do isplate.

IV

OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.133,59 KM, a sve u roku od 15 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv navedene presude tuženi je blagovremeno izjavio žalbe (dana 01.06.2015. godine posredstvom punomoćnika S. M., advokata iz B., a dana 29.05.2015. godine posredstvom punomoćnika H. P., advokata iz B. L.), zbog povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlozima ovom sudu da žalbe uvaži i pobijanu presudu preinači tako što će odbiti tužbeni zahtjev u cijelosti ili da žalbe uvaži, prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak.

U odgovoru na žalbe tuženog, tužilac je osporio žalbene navode i naveo da je pravilan zaključak prvostepenog suda da je predmetna odluka o otkazu ugovora o radu nezakonita i da tuženi izjavljenim žalbama nastoji samo bespotrebno odugovlačiti postupak. Troškove sastava odgovora na žalbu traži.

Nakon što je u smislu odredbe člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 8/09, 52/10 i 27/14 – u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) ispitao prvostepenu presudu, ovaj sud je našao da pobijana presuda nije zahvaćena povredom postupka, da je činjenično stanje potpuno i pravilno utvrđeno, a materijalno pravo valjano primijenjeno iz razloga koji slijede.

Predmet ove parnice je zahtjev tužitelja (konačno preciziran dana 23.04.2014. godine) za utvrđenje da je nezakonita odluka tuženog o otkazu ugovora o radu od 02.12.2013. godine, da naloži tuženom da ga vrati u radni odnos i omogući mu obavljanje radnih poslova i zadataka na radnom mjestu trgovca ili drugog radnog mjesta koje odgovara njegovoj radnoj sposobnosti i stručnoj spremi i da tuženog obaveže da mu na ime neisplaćenih neto plata, za period od 02.12.2013. godine do 02.04.2015. godine, isplati ukupan iznos od 6.400,00 KM, sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

Prema razlozima pobijane presude u prvostepenom postupku su utvrđene relevantne činjenice: da je tužitelj sa tuženim 08.05.2013. godine zaključio ugovor o radu na neodređeno vrijeme kojim je raspoređen na radno mjesto trgovca u d.o.o. „H. L.“ Brčko, sa ličnim dohotkom u iznosu od 400,00 KM mjesečno; da je tuženi dana 02.12.2013. godine donio Odluku o otkazu ugovora o radu tužitelju, sa obrazloženjem da nije dolazio na posao od 16.09.2013. godine, a od 10.10.2013. godine do 02.12.2013. godine se nije javljao niti telefonom, niti na bilo koji drugi način, te da nije dostavio izvještaje o trajanju privremene spriječenosti za rad; da donošenju Odluke o otkazu ugovora o radu tuženom nije prethodio disciplinski postupak, odnosno da tužitelju nije bila pružena mogućnost da se izjasni o razlozima dobijanja otkaza; da je tužitelj 16.09.2013. godine (kada mu je bio slobodan dan) zadobio povredu, tako što mu je prilikom sječe drva, drvo palo na nogu i povrijedilo mu lijevi skočni zglobov (prelom); da je odmah nakon povređivanja nazvao poslodavca i obavijestio ga o zadobijenoj povredi; da mu je poslodavac naredni dan došao u kućnu posjetu; da se od povrede tužitelj liječio u „ZU KCU TUZLA“; da je zbog prijeloma noge bio privremeno spriječen za rad od 17.09.2013. godine, kada mu je otvoreno bolovanje, sve do 17.12.2013. godine, do kada mu je posljednji put bolovanje produženo; da je svjedok M. S. u svom iskazu naveo da je, budući da zbog povrede noge i gipsa nije mogao da vozi, on u dva navrata vozio tužitelja do poslodavca kako bi mu predao doznake i da je vidio da je tužitelj poslodavcu dao neke papire, ali da mu nije poznat sadržaj tih papira.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je zaključio da je Odluka o otkazu ugovora o radu od 02.12.2013. godine nezakonita, prije svega zbog toga što tužitelju nije bila pružena mogućnost da se izjasni o razlozima zbog kojih je dobio otkaz i da u tom pravcu iznese svoju odbranu, dakle zato što odluka o otkazu nije donesena u zakonu propisanom postupku, te zbog toga što tužitelj nije učinio povredu radne obaveze nedolaskom na posao, budući da je našao da povreda koja je tužitelja učinila privremeno spriječenim za rad, predstavlja opravdan razlog za nedolazak na posao, naročito kada za to postoji valjana medicinska dokumentacija i kada je tuženi (poslodavac) o tome bio obaviješten, pa je, primjenom odredbi člana 73., 74., 76., 77. i 81. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, br. 7/00, 8/03, 33/04,

19/06, 19/07 i 20/08 – u daljem tekstu Zakon o radu), u cijelosti usvojio tužbeni zahtjev, odnosno utvrdio je da je Odluka o otkazu ugovora o radu od 02.12.2013. godine nezakonita, naložio je tuženom da tužitelja vrati u radni odnos i omogući mu obavljanje radnih poslova i zadataka na radnom mjestu trgovca ili drugog radnog mjesta koje odgovara radnoj sposobnosti i stručnoj spremi tužitelja i obavezao tuženog da tužitelju na ime neisplaćenih neto plata za period od 02.12.2013. godine do 02.04.2015. godine isplati ukupan iznos od 6.400,00 KM, sa pripadajućim zakonskim kamatama (nesporna činjenica je da je plata tužitelja kod tuženog bila 400,00 KM i da ista tužitelju nije bila isplaćivana u navedenom periodu).

Kada obrazlaže žalbeni razlog povrede odredbi parničnog postupka tuženi u žalbi od 01.06.2015. godine navodi da je prvostepeni sud povrijedio odredbu člana 8. Zakona o parničnom postupku, jer nije savjesno i brižljivo ocijenio svaki dokaz posebno i sve dokaze zajedno, te nije dao razloge o odlučnim činjenicama, a posebno ističe da nije naveo razloge zbog kojih je poklonio vjeru iskazima tužitelja i svjedoka M. S. i S. F., kao i da nije cijenio Ugovor o radu. Suprotno navodima žalbe, nije ostvarena povreda postupka iz člana 8. Zakona o parničnom postupku, jer je prvostepeni sud ocjenu dokaza izvršio u svemu onako kako mu to nalaže navedena odredba, odnosno, cijenio ih je kako pojedinačno, tako i u međusobnoj vezi, a u obrazloženju svoje odluke o činjenicama odlučnim za presuđenje u ovoj pravnoj stvari je dao potpune, logične i jasne razloge (pa i zbog čega je prihvatio iskaze tužitelja i svjedoka M. S. i S. F.), koje kao takve prihvata i ovaj sud.

Žalbeni razlog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja tuženi obrazlaže navodima da je prvostepeni sud pogrešno kvalifikovao povredu radne obaveze tužitelja što ga je navelo na pogrešan zaključak da je u konkretnom slučaju on (kao poslodavac) bio dužan tužitelju (kao zaposleniku) poslati pismeno upozorenje zbog povrede radne dužnosti u kome bi bila sadržana i namjera da se otkáže ugovor o radu i da je otkaz mogao uslijediti samo ukoliko tužitelj nakon tog upozorenja ponovi povredu radne dužnosti, a osim toga, navodi i da ga tužitelj nije obavijestio o spriječenosti za rad, niti mu je dostavio doznake.

Prije svega, po ocjeni ovog suda, u konkretnom slučaju za pravilno presuđenje u ovoj pravnoj stvari je irelevantno da li se nedolazak na posao duže od tri dana ima kvalifikovati kao „teži prijestup ili teža povreda radne obaveze“ (član 74. stav 1. Zakona o radu) ili kao „ozbiljna povreda koja ne dostiže težinu prijestupa iz stava 1.“ (član 74. stav 2. Zakona o radu) i da li je u zavisnosti od kvalifikacije povrede radne obaveze tuženi trebao dostavljati pismeno upozorenje tužitelju. Ovo zbog toga, što je u prvostepenom postupku utvrđeno da je tužitelj, zbog prijeloma noge, u periodu od 17.09.2013. godine do 17.12.2013. godine, dakle i u vrijeme kada mu je otkazan ugovor o radu (Odluka o otkazu je donesena 02.12.2013. godine), bio privremeno spriječen za rad, odnosno u tom periodu je bio na bolovanju (što proizilazi iz medicinske dokumentacije u spisu predmeta). Stoga, polazeći od toga da se izostanak sa posla („u trajanju od tri dana“) ima smatrati povredom radne obaveze samo u slučaju kada je takav izostanak neopravdan, onda se nedolazak tužitelja na posao u spornom periodu ne može smatrati bilo kakvim prijestupom ili povredom radne obaveze, jer je iz prethodno navedenih utvrđenih činjenica jasno proizilazi da tužitelj nije dolazio na posao iz opravdanih razloga, što je potkrijepljeno valjanom medicinskom dokumentacijom, a i samim iskazima tužitelja, tuženog i saslušanih svjedoka, koji su potvrdili da je tužitelj 16.09.2013. godine zadobio povredu prijeloma noge.

Što se tiče navoda tuženog, da ga tužitelj nije obavijestio o privremenoj spriječenosti za rad i da mu nije dostavio doznake (na čemu istrajava u obje žalbe), ovaj

sud je ocijenio da su i ti žalbeni navodi neosnovani. Naime, u prvostepenom postupku, tužitelj i zakonski zastupnik tuženog Z. X., su svojim iskazima učinili nespornim da je tužitelj neposredno nakon povrijeđivanja nazvao zakonskog zastupnika tuženog i obavijestio ga o zadobijenoj povredi, kao i da je zakonski zastupnik tuženog, već sljedeći dan došao tužitelju u kućnu posjetu, kada se lično uvjerio da je tužitelj povrijeđen. Takođe, kod činjenice da je tužitelju ugovor o radu otkazan zbog „neopravdanog izostanka sa posla“, za pravilnu primjenu materijalnog prava (relevantnih odredbi Zakona o radu) u konkretnom slučaju je jedino relevantno to da li je tužitelj u spornom periodu i u vrijeme donošenja Odluke o otkazu ugovora o radu bio opravdano spriječen da dolazi na posao, a ne da li je poslodavcu dostavio doznake koje potvrđuju spriječenost za rad (bitno je da li je stvarno, a ne formalno postojao opravdavajući razlog). Budući da je tužitelj u vrijeme otkaza ugovora o radu bio na bolovanju zbog prijeloma noge i privremeno spriječen da radi, onda se izostanak tužitelja sa posla ne može smatrati neopravdanim u smislu odredbe člana 74. Zakona o radu, pa stoga nije ni bilo osnova da se tužitelju otkáže ugovor o radu.

Tuženi žalbom od 29.05.2015. godine ukazuje i da prvostepeni sud nije imao ovlašćenje da tužitelja vraća na posao i dosuđuje mu neisplaćene plate, već da je bio ograničen samo na ispitivanje zakonitosti odluke o otkazu ugovora o radu, međutim, s obzirom da je odredbom člana 81. stav 2. Zakona o radu propisano da sud, ako utvrdi da je otkaz nezakonit, može da vrati zaposlenog na poslove na kojima je radio ako on to zahtijeva, te da može obavezati poslodavca da zaposlenom nadoknadi plate i drugu pretrpljenu štetu, onda su pomenuti žalbeni navodi tuženog takođe neosnovani.

Cijeneci da tuženi po prvi put sada u žalbi (od 29.05.2015. godine) osporava dio tužbenog zahtjeva koji se odnosi na isplatu neisplaćenih neto plata tužitelju, navodima da tužitelj nije dokazao visinu tužbenog zahtjeva kada nije proveo finansijsko vještačenje (nesporna činjenica je da je tuženi tužitelju „na ruke“ isplaćivao platu u iznosu od 400,00 KM mjesečno) i da takvi navodi tuženog u stvari predstavljaju nove činjenice, ovaj sud ih nije posebno razmatrao, budući da se prema odredbi člana 316. Zakona o parničnom postupku u žalbi ne mogu iznositi nove činjenice i predlagati novi dokazi, osim ako žalilac pruži dokaze da ih bez svoje krivice nije mogao iznijeti, odnosno predložiti do zaključenja glavne rasprave, na šta tuženi žalbom i ne ukazuje.

Slijedom svega navedenog nisu ostvareni žalbeni razlozi, te kako nisu ostvarene ni povrede postupka na koje sud pazi po službenoj dužnosti, žalbe tuženog odbijene su na osnovu odredbe člana 335. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Ovaj sud je odbio zahtjev tužitelja za naknadu troškova sastava odgovora na žalbu, jer po ocjeni ovog suda ti troškovi, shodno odredbi člana 120. Zakona o parničnom postupku, nisu bili nužni za zaštitu prava i interesa tužitelja u ovoj fazi postupka.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević